

5.nedeľa po VN – 5.máj 2013 – Púchov - večiereň

Sk 22,30 + 23,1-3.6-9.11

Susp.: Vieru, bázeň srdcu dávaj, lásku k slovu svätému,
pred bludmi ma zachovávaj a pridávaj mi k tomu,
čo ku večnej slúži spáse, odvráť to, čo vedie k skaze,
dokiaľ žijem na svete.

Pane, jak chceš, nalož so mnou, v živote i pri smrti,
Zmiluj sa len vždy nado mnou, zachráň pred zahynutím.
V nebi uzriem iste Pána, vďačiť Kristu budem srdečne,
lebo v Ňom do radosti brána, nám otvorená je večne. Amen.

„Na druhý deň, keďže sa chcel spoľahlivo dozvedieť, čo to vlastne Židia žalujú na neho, dal ho rozviazať a rozkázal, aby sa zišli veľkňazi a celá rada; i dal predviesť Pavla a postavil ho pred nich. Pavel sa uprene zahľadel na radu a prehovoril: Mužovia, bratia! Až do dnešného dňa robil som vo všetkom podľa svojho najlepšieho svedomia pred Bohom. Tu veľkňaz Ananiáš rozkázal tým, čo stáli pri ňom, aby ho bili po ústach. Povedal mu Pavel: Boh bude biť teba, obielená stena ! Ty sedíš tu, aby si ma súdil podľa zákona, a kážeš ma biť proti zákonu? Keďže však Pavel vedel, že prítomní sú sčiasťky sadukaji a sčiasťky farizeji, zvolal v rade: Mužovia, bratia, som farizej, syn farizejov, a pre (moju) nádej, pre (vieru v) zmŕtvychvstanie ma súdia. Strhol sa teda ohromný krik. Spomedzi farizejov povstali niektorí zákonníci a ostro sa hádali volajúc: Nič zlé

nenachádzame na tomto človeku. A čo ak Duch hovoril s ním alebo anjel? Nebojujme proti Bohu! Keďže povstal veľký rozkol, obával sa veliteľ, že roztrhajú Pavla; rozkázal vojakom zísť dolu, vytrhnúť im ho a odvieť do kasárne. V nasledujúcu noc postavil sa Pán vedľa neho a riekol mu: Buď zmužilý, Pavel; lebo ako si svedčil o mne v Jeruzaleme, tak musíš svedčiť aj v Ríme.“ Amen.

Milí bratia a sestry!

Ľudský život sa uberá naozaj rôznymi spôsobmi. Nenájdeme ani dva životy, ktoré by boli celkom zhodné a rovnaké. Každý z nás prežíva svoje vlastné radosti, šťastie, ale aj sklamanie, či musíme riešiť svoje vlastné problémy a starosti. Každý život má svoju cenu a hodnotu, každý ľudský život je jedinečný a neopakovateľný. Napriek tomu, životy mnohých sa nám zdajú byť oveľa lepšie, pohodlnejšie, než ten náš vlastný. Závidíme iným, že majú viac, že sú zabezpečení, že majú krásne a zdravé deti, že žijú v šťastných manželstvách. Počujeme a čítame o celebritách, ktorých život je ako prechádzka ružovou záhradou. Že sa netrápia o zdravie, o budúcnosť, neboja sa, z čoho zaplatia účty, a žijú naplno pre prítomnosť. Takýto život opisoval Ježiš ako život človeka, ktorý kráča po širokej ceste. Na druhej strane sú tí, ktorí kráčajú po ceste úzkej. Táto cesta už nie je taká príjemná, lebo je na nej veľa každodenných problémov – nezamestnanosť, choroby, nedostatok peňazí, ťažká a namáhavá práca, odriekanie, strach o deti, o ich zabezpečenie. Trpíme, namáhame sa a trápime.

Ako sa však tieto cesty končia? Odpoveď na túto otázku chceme dnes hľadať spolu s apoštolom Pavlom. Pavel tiež dlhé roky žil – kráčal po širokej ceste. Bol vzdelaný, bohatý, dosiahol dobré a vážene postavenie. Bol nadmieru spokojný so svojim životom. Pohrdal tými chudákmi, ktorí boli chudobní, slabí, chorí, ktorí kráčali po úzkej ceste a nemali takú slobodu, ako mal on. Opovrhoval kresťanmi, ktorí neváhali umierať pre svoje presvedčenie. Pán Ježiš ho však jedného dňa zastavil, a Pavel sa musel rozhodnúť – ostanem na širokej ceste? Budem tým, kým som bol doteraz? Alebo sa vzdám všetkého, čo som získal, čomu som veril, a vykroím po ceste strádania, bolesti, ale už s Ježišom Kristom?

Medzi týmito dvoma životmi boli a aj dnes sú veľmi priepastné rozdiely, sú ako voda a oheň, ako deň a noc. Hoci by mnohí z nás menili a chceli lepší život, Pavel neváhal. Stretnutie s Pánom Ježišom bolo také silné, že nemal nad čím rozmýšľať. Pochopil, že jeho doterajší život napriek všetkému blahobytu bol prázdny a ničomný, že by to nevedlo nikam, iba k smrti.

Cesta s Kristom, hoci ťažšia a plná skúšok, mu totiž sľubovala to najcennejšie – nový a neskôr aj večný život. Touto nádejou sa chceme povzbudiť aj my. Chceme sa utvrdiť vo viere, že jedine Pán Ježiš nám dokáže vyslobodiť nielen od hriechu, strachu, ale najmä z otroctva smrti.

Túto nádej ponúkal Pavel aj svojim poslucháčom, ktorým prinášal evanjelium Ježiša Krista. Pavel na svojich cestách navštívil mnohé mestá a znovu sa vrátil do Jeruzalema. Tam ho však chytili a hoci bol rímsky

slobodný občan, postavili ho pred židovskú radu, ktorá ho mala súdiť. V rade boli farizeji – ktorí neprijali Ježiša Krista, a sadukaji, ktorí neverili v zmŕtvychvstanie, a teda ani vo večný život. Pavel mal teda veľmi ťažkú úlohu. Ako ich presvedčí, že záchrana od smrti je možná, a že sa tak stane skrze toho, koho farizeji ukrižovali?

Ako presvedčiť dnes mnohých, ktorí nemyslia na svoju budúcnosť, ale žijú len pre prítomné okamihy? Ako presvedčiť tých, ktorým je duchovný život s Kristom ľahostajný? Ako presvedčiť tých otrokov mamony pôžitku, bohatstva, otrokov ničnerobenia a zábavy, že žijú v oveľa horšom otroctve, a to v otroctve smrti?

Pavel mal a stále má veľmi ťažkú úlohu. Bitý, zviazaný hľadel na svojich protivníkov. Napriek všetkému ich oslovuje – mužovia, bratia! Pavol videl, že tí, ktorí odmietajú Krista, odmietajú záchranu, odmietajú život. Pavol ich nechcel presvedčiť o svojej pravde preto, aby jeho samého začali uctievať. On ich myslenie, vieru chcel upriamiť na Ježiša Krista. Napriek ich nenávisti nevidí Pavol v nich nepriateľov, ale svojich bratov, s ktorými môže byť skrze Kristovo dielo spojení vierou. Pavel pozná liek na ich nenávisť, a preto im zvestuje Ježiša Krista, a Jeho milosť, ktorú preukazuje svojim veriacim.

Pavla súdili za zločiny - čo však robilo Pavla zločincem? Jediné jeho viera v Ježiša Krista, ktorý vstal z mŕtvych. Aj dnes sa mnohí vysmievajú z toho istého Krista. Mnohí Ho chcú vytisnúť zo škôl, zo spoločnosti, zo svojich životov. Robia tak nielen neveriaci, akými boli pred mnohými

rokmi farizeji a sadukaji, ale často tak robia aj kresťania. Svojou ľahostajnosťou, vlažnou vierou, svojím nezájmom. Navonok si splnia svoje náboženské povinnosti – pokrstiť deti, okonfirmovať, cirkevne zosobášiť, a nakoniec pochovať. Ale medzitým niečo chýba – blízky vzťah, kontakt s CZ, s Ježišom Kristom. Často sa cítime ako Pavel, ktorý hovoril o Kristovi, pozýval mnohých k Nemu, ale dočkal sa iba výsmechu a odmietania. Že je to tak aj dnes, svedčia prázdne lavice, neochota prichádzať na aktivity v CZ, neochota niečo urobiť. Aj na nás by možno Pavel pozrel tým ľútostivým pohľadom – mužovia, bratia a sestry! Nie je vám hodno obetovať čas, myseľ, srdce – pre Krista?

Pavel vedel, ako dopadnú tí, ktorí Krista neprijmú. Farizejovi, ktorý ho bil, povedal: „*Boh bude biť teba!*“ Jedného dňa totiž všetci, aj tí, ktorí kráčali po širokej ceste, predsa zastanú pred Bohom, a Boh nás bude súdiť. Jedných do večného zatratenia, a druhých do večného života. „*Lebo odmena za hriech je smrť, ale Božím darom milosti je večný život v Kristovi Ježišovi, Pánovi našom.*“ (Rim 6,23).

Pavel veľmi trpel, keď videl, ako sa mnohým ponúka záchrana, a ako mnohí ňou opovrhujú. Rímsky veliteľ sa tiež pozeral na túto hádku najvyšších teologických predstaviteľov. Aj na nás sa ľudia pozerajú – nielen na kňazov, ale na všetkých. Aký si kresťan? Ako žiješ? Akým pohľadom sa díva na nás Kristus? Díva sa s radosťou, lebo Ho máme v srdci a pred očami? Alebo so smútkom – toľkokrát som vám povedal, čo je správne, a vy to nerobíte. Ja som cesta, ktorá vedie do života, ale vy

chcete a kráčate tou vlastnou cestou, ktorá vedie do zahynutia. O čo väčší smútok musí mať sám Ježiš, keď vidí mnohých, ktorých k sebe volá, no oni sa Mu otočia chrbtom.

Jedna matka každé ráno hovorila svojmu dieťaťu: Boh sa dnes díva na teba. Tieto slová si dieťa pamätalo každý deň, nielen po ceste do školy, ale potom neskôr aj cestou do práce, doma, po celý jeho život. A tie slová – Boh sa na teba díva – ho uchránili od mnohých zlých skutkov. Vedomie, že Boh sa na nás díva, že je s nami, môže posilniť aj nás. Máme istotu, že nie sme sami, a aj keď sa trápime, bojujeme, máme silného spojenca, ktorý nám môže pomôcť a z ktorého nám môže dať svoju silu. Ako hovorí apoštol Pavel v Ef: „*musíme byť silní najmä na vnútornom človeku*“, to znamená: „*aby Kristus prebýval vierou vo vašich srdciach*.“ Táto viera v nás spôsobí, že sa ani na tej úzkej ceste nebudeme cítiť sami, bezradní a bezmocní, ale budeme istí, že náš Boh nás ochráni.

Možno si to raz uvedomia aj ostatní, tak ako jeden sadukaj, ktorý v hádke a krikú, ktorý sa pre Pavla strhol povedal: „*Nebojujme proti Bohu!*“ Nebojujme ani my proti Bohu, ktorý je k nám milostivý a taký dobrý. Nepriečme sa Božích slovám ani prikázaniám, lebo nám chce dobre. Nebojujme s Bohom, lebo dosiahneme iba nepokoj a strach. Ale kto si oblečie nového človeka, nemôže byť porazení údermi osudu. Život s Bohom nám totiž prinesie pokoj, radosť, a odvahu, veď ako hovorí žalmista: „*Len v Bohu utíši sa moja duša; lebo od Neho pochádza moja nádej*.“ (Ž 62,6).

Bratia a sestry! V noci po tomto Pavlovom zápase v židovskej rade, sa vedľa neho postavil Pán Ježiš a povedal mu: „*Bud' zmužilý, lebo ako si svedčil v Jeruzaleme, musíš svedčiť aj v Ríme.*“ Bud' me aj my svedkami, či už tu v Púchove, alebo v Soli, alebo kdekoľvek inde, konajme podľa Božích slov. Nehanbime sa za Krista, ved' má pre nás ten najväčší a najkrajší dar. A hoci kráčajme po úzkej ceste, verme, že nie sme sami. Náš Spasiteľ je pri nás, vedľa nás, pred nami, dokonca aj v ťažkých chvíľach, keď nás nesie na svojich rukách, lebo my už nemáme síl. Zbavme sa otroctva, strachu zo smrti. Nežime ako tí, ktorí sú odsúdení na smrť, ale majme pred očami nový svet v nebesiach. Amen.